

ת"פ 38828/02/12 - מדינת ישראל נגד עומר מסלמאני, טארק מגאהד, מחמד מסלמאני

בית המשפט המחוזי בירושלים
לפני כבוד השופט רפי כרמל

ת"פ 38828-02-12

מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים

המאשימה

נגד
הנאשמים

1. עומר מסלמאני
ע"י ב"כ עו"ד ציון אמיר
2. טארק מגאהד
ע"י ב"כ עו"ד צ'אצ'קס
3. מחמד מסלמאני
ע"י ב"כ עו"ד פרחאט

גזר דין

1. הנאשמים הורשעו בעבירת חבלה בכוונה מחמירה, לפי סעיף 329(א)(1) ו-(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1997 (להלן: החוק) ותקיפה בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיף 379 בנסיבות סעיף 382(א) לחוק. נאשמים 1 ו-3 הורשעו, בנוסף, בעבירת החזקת כלב מסוכן בניגוד לחוק, עבירה לפי סעיף 11(ג), יחד עם סעיף 18(ג) לחוק הסדרת פיקוח על כלבים, התשס"ג-2002, בצירוף תקנה 5 לתקנות להסדרת הפיקוח על כלבים (יבוא והחזקה של כלבים מסוכנים), תשס"ה-2004. בקצרה, מדובר באירוע שהחל כתגרה מילולית בין נאשם 1 לבין שני המתלוננים. הנאשם 1 והמתלוננים עבדו בפרויקט מסוים (המתלוננים בצעו עבודות חשמל והנאשם בצע עבודות גבס). בעקבות אותה תגרה מילולית ולאחר שהנאשם 1 חש נעלב מדברי המתלוננים, הוא עזב את המקום. לאחר פרק זמן קצר, במהלכו חברו אליו אחיו (נאשם 3) וחברו של אחיו (נאשם 2), כאשר השניים (נאשמים 2 ו-3) באו עם כלב פיטבול השייך לנאשם 3, הגיעו הנאשמים לאולם בו עבדו המתלוננים (ביחד עם אחרים). נאשם 1, שאחז בכלב, הורה לכלב לתקוף אחד המתלוננים. הכלב נעץ לסתותיו ברגלו של המתלונן למשך דקות ארוכות, ושני הנאשמים האחרים תקפו את המתלונן האחר.

2. ב"כ המאשימה טען, בין היתר, כי הערכים המוגנים שנפגעו נוגעים בשלמות הגוף וזכותו של אדם לשלמות גופו, והדגיש כי מדובר באירוע חמור, חלק מגל אלימות, יש להעביר מסר חד וברור ולתת משקל בכורה לאינטרס הציבורי

עמוד 1

ולעקרונות הגמול וההתרעה, כנגד דחיית הנסיבות האישיות של הנאשמים. ב"כ המאשימה הפנה לעדות המתלוננים, למסמכים הרפואיים ולתמונות לעניין הנזק שנגרם למתלוננים. לעניין מדיניות הענישה, הפנה ב"כ המאשימה לפס"ד בעניין שומסקי (שנזכר בהכרעת הדין) שעסק בנסיבות דומות, לפיו מי שמשחרר כלב מסוג פיטבול, מודע להשלכות ולתוצאות האפשריות של כוחו ההרסני. עוד טען ב"כ המאשימה כי לנאשם 1 עמדו מספר נקודות יציאה בהן יכול היה לעצור את השתלשלות העניינים. יכול היה לסיים את המריבה לאחר הוויכוח המילולי הראשוני ויכול היה לעצור את כניסת יתר הנאשמים לאחר מכן עם הכלב, אולם הוא בחר שלא לעשות כן. באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, נטען כי התקיים תכנון מוקדם של התקיפה, שכן עובדה היא שנאשמים 2 ו- 3 ידעו את מי לתקוף ונגרם נזק פיזי למתלונן 2 שאושפז בבית החולים למספר ימים ונתפרה רגלו.

לעניין מתחם הענישה, טען ב"כ המאשימה כי המתחם הראוי הנו בין 4 ל- 7 שנות מאסר, בנוגע עם נאשם 1, שלחובתו עבר פלילי הכולל הרשעות קודמות בעבירות רכוש, אלימות וסמים, בגין ריצה מאסרים בפועל. אמנם בתסקיר שבעניינו צוין כי עבר תהליך שיקומי שהצליח, אך ההצלחה מתייחסת לגמילה מסמים, ולא בנוגע לאלימות. כמו כן, נאשם זה לא לקח אחריות למעשיו. נטען כי אין בנסיבות חיי נתון מיוחד המצדיק הקלה בעונשו, ויש למקמו ברף הבינוני-גבוה של מתחם הענישה. באשר לנאשם 2, צוין כי נאשם זה נעדר עבר פלילי. בתסקיר שירות המבחן פורט כי קיבל אחריות חלקית למעשיו. מצב משפחתו אינו קל, אך ב"כ המאשימה טען כי אלו השלכות משפחתיות של כל אדם הנדון למאסר, ויש לתת את הבכורה לאינטרס הציבורי. כמו כן, יש להביא בחשבון כי אמנם נאשם 2 לא שסה הכלב בעצמו, אך השתתף באלימות, ולמעשה סייע לאירוע כולו. לפיכך, יש למקמו בחלק התחתון של מתחם הענישה. באשר לנאשם 3, לחובתו עבר פלילי, הכולל הרשעות בעבירות רכוש וסמים. הוא מנהל כיום אורח חיים נורמטיבי, אולם הכלב שייך לו והוא אפשר לנאשם 1 לעשות שימוש בכלב, נאשם 3 הביע הסכמתו לשימוש כזה, ולכן יש למקמו במרכז מתחם הענישה. בנוסף, טען ב"כ המאשימה כי יש לגזור על הנאשמים מאסרים על תנאי, קנס ופיצוי.

3. מטעם נאשם 1 העידה הגב' יסמין באשיר, עובדת סוציאלית מעיריית ירושלים אשר טיפלה בנאשם החל משנת 2009 בגדר הכנת תכנית טיפולית לגמילה מסמים לתקופה שלאחר שחרורו ממאסר. הקשר נמשך עד שנת 2012, והנאשם חידש הקשר בעקבות אירועי תיק זה. לדבריה, הנאשם הקפיד בכל העת להימנע משימוש בסמים ועבד במקום מסודר מאז ועד לאירועי תיק זה, תוך שגילה אחריות רבה. הנאשם שמר עמה על קשר גם בתקופה האחרונה, ועל אף קשייו, עדיין שומר על ניקיון מסמים. התרשמותה היא שהנאשם לוחם בכל העת על מנת לשמור על דרך חיובית. העדה אף הייתה בקשר עם שירות המבחן לקראת הכנת התסקיר. לדעתה, עונש מאסר ישפיע לרעה על משפחתו של הנאשם. להבנתה, על אף עמדת שירות המבחן, הנאשם הנו אדם ש"עובד על עצמו" ומגלה רצון לשנות. דברים חיוביים ברוח זו אף באו במכתב שהגישה הגב' באשיר.

4. סנגורו של נאשם 1 טען כי אין מקום לקבל עמדת המאשימה לעונש מאסר חמור. נטען כי מדובר בגישה בלתי מידתית, זאת גם על רקע נסיבותיו האישיות של נאשם 1, כפי שהעידה העדה הגב' יסמין באשיר. כתב האישום הוגש בפברואר 2012, ואין להתעלם מחלוף הזמן ויש לכך חשיבות לעניין העונש. הנאשם לא הסתבך מאז והגיע לכל הדיונים. לעניין נטילת האחריות, הנאשם מקבל אחריות על מעשיו במובן זה שהביע צער על מעשיו והוא ולא כיוון לתוצאה שהתרחשה בסופו של דבר. לגבי נסיבות ביצוע העבירה - באה הפניה לאמור בהכרעת הדין באשר לאירועי הוויכוח המילולי ולכך שהמתלוננים התנהגו באופן התנהגות פרובוקטיבי. הנאשם לא פעל מתוך קור רוח וזדון, אלא מדובר באירוע מתגלגל שהתפתח באופן לא המתוכנן. אף שמדובר בוויכוח, הנאשם נעלב מאוד, הרגיש מושפל, ועל כן עזב את

המקום ואף ביקש לעזוב את העבודה. נטען כי כמובן שרקע זה לא מצדיק את ההמשך כפי שהתפתח, אולם יש להבין את המעשים על רקע כזה, ומאחר שלא נקבע שהנאשם הזעיק את אחיו עם הכלב לצורך תקיפה, יש להניח זאת לטובת הנאשם שנסחף באירוע מתגלגל. הנאשמים אף התעשתו וביקשו לבטל נעילת לסתות הכלב על רגלו של המתלונן. בנסיבות כאלה של אירוע כה קצר על הרקע כאמור, אין להענישו כמי שתכנן, התכוון וביצע המעשה. כמו כן, תעודת השחרור מבית החולים של המתלונן מגלה פגיעה, אולם לא חמורה מדי, לא נותרה נכות או מגבלה.

באשר לשיקום הנאשם ותוצאות שליחתו למאסר, הוזכר כי הענישה הנה אינדיבידואלית. אמנם לנאשם הרשעות קודמות, אולם הן ישנות. הנאשם הנו בן 31 והוא עובר תהליך שיקום ארוך ומוצלח. לנאשם שני ילדים, והוא אף תומך במשפחה המורחבת. העדה יסמין באשיר התייחסה ארוכות לשיקומו של הנאשם, שיקום שאינו קשור דווקא לתיק זה ולצורך תיק זה. הנאשם ביקש, משך תקופה ארוכה, לקחת גורלו בידיו, שיקם עצמו ונגמל מסמים. אם אכן מדובר בשיקום אמיתי, יש להימנע מעונש מאסר של ממש. הסנגור הגיש פסיקה לעניין ענישה התומכת בעמדה כזו, מקום שמדובר בתהליך שיקום ארוך ומוצלח, ובמקרים מתאימים השיקום אמור לגבור על יתר השיקולים.

עוד נטען, באשר לתסקיר שירות המבחן שיוזכר להלן, כי יש ליתן משקל לעדותה של הגב' באשיר הנמצאת בקשר עם הנאשם שנים רבות. קשה למצוא בסיס לאמור בתסקיר בדבר הסכנה שהנאשם יחזור על מעשיו. עמדת שירות המבחן, הנובעת גם מכך שהנאשם לא מקבל אחריות, הנה מוטעית, שכן הנאשם ניהל משפטו בעיקר בתחום הכוונה וזכותו הייתה לעשות כן, ואין מדובר במי שניהל משפט באמצעות טיעוני בדים.

5. נאשם 1 הצטער על מעשיו וביקש מבית המשפט נאשם לאפשר לו להתקדם בחייו ולהתחשב במצבו ובמשפחתו.

6. מטעם נאשם 2 העיד מוג'אה מרואן, אביו. האב העיד כי נאשם 2 נהג לעזור ולתמוך במשפחה כולה. בשלוש השנים האחרונות הוא אינו עובד לאור חוסר מוכנות להעסיקו בגלל התיק המתנהל נגדו, וכתוצאה מכך מצבה הכלכלי של המשפחה התדרדר. כמו כן, נאשם 2 סייע לא רק מבחינה כלכלית אלא גם לאם החולה. האב העיד כי המשפחה שומרת חוק ומנהלת אורח חיים שקט. כיום למשפחה חובות כבדים עקב מצבו של נאשם 2, והנטל כולו נופל על האב. בנסיבות אלה, מעצר הבית הוא עונש בפני עצמו. עוד העיד כי הנאשם תיפקד מאז ומתמיד באורח נורמטיבי, ונקלע למצב זה עקב רצונו לעזור לחברו, מה שהתברר לאחר מכן כטעות.

7. אמו של הנאשם 2, מייסון מוג'אהד, פירטה בעדותה את מצבה הבריאותי. היא עברה ניתוח לב ולאחר מכן חלתה בסרטן ונאלצה לעבור ניתוח נוסף עקב כך. יש לזוג שישה ילדים, הבת הבכורה נכה - בעלת פיגור שכלי. הנאשם הנו הבן השני, נהג לעבוד ולעזור למשפחה, המצב הכלכלי היה טוב וכיום המצב הכלכלי גרוע. האם העידה עוד כי גם כיום היא חולה ואין מי שיעזור למשפחה, פרט לאב. לדבריה, אם הנאשם יישלח למאסר, ייהרס הבית, שכן הנאשם עמוד התווך.

(בנוסף, הוגשו מסמכים לעניין המצב הכלכלי של המשפחה, תלוש שכר של האב, דפי חשבון בנק ומסמכים רפואיים).

8. סנגורו של נאשם 2 טען כי המתחם שנקבע באופן גורף לגבי כל הנאשמים אינו יכול לחול, שכן יש לקבוע מתחם לכל נאשם בנפרד, לאור העיקרון המנחה, לפי תיקון 113 לחוק העונשין, המחייב קביעת יחס הולם בין מעשה העבירה לעונש, כל אחד על פי חלקו ועל פי מידת אשמתו. לפיכך, יש להתייחס לנסיבות. נאשם 2 ביצע העבירה ללא תכנון, ללא שימוש בנשק ומבלי שנגרם נזק בעל משמעות למתלונן. המתחם הראוי בנוגע לנאשם 2 הנו 6 חודשי מאסר ועד שנת מאסר אחת, ואלמנט השיקום מאפשר אף לסטות לקולה מהמתחם נוכח הנסיבות האישיות של הנאשם ונסיבות ביצוע העבירה, המצדיקות סטייה כזו. מדובר בתכנון ספונטני. לא הוכח שנאשמים 2 ו- 3 הגיעו בעקבות הזמנת נאשם 1 לצורך תקיפה. מדובר באירוע מתגלגל בו נאשם 1 היה המוביל והיוזם. הסנגור הפנה גם לעניין גילו הצעיר של נאשם 2, ולתסקיר שנערך בעניינו, בו פורט כי נאשם 2 נגרר אחר אנשים אחרים ופעל באופן ילדתי ונגרעה ממנו האפשרות להבין חומרת המעשה. עוד נטען כי לא הייתה לו שליטה על כלב שאיננו שלו בנסיבות בהן הוא לא אחז בכלב.

לפיכך, לעניין מתחם הענישה, בהתחשב בנסיבות נאשם 2, נטען כי הנאשם נמצא ברף התחתון לעונש התואם להמלצת שירות המבחן, ואי אפשר לטעון למתחם ענישה זהה לנאשם 2 ולנאשם 1. לכך יש לצרף את נסיבותיו האישיות של הנאשם: גילו הצעיר, מאסר בפועל יפגע בנאשם, במשפחתו ובסיכויי השיקום, וכן שהנאשם שהה במעצר בית ארוך, ואף שהתאפשר לו לצאת לעבוד - לא נמצא לו מעסיק. כמפורט בתסקיר הנאשם, נאשם 2 הביע חרטה ומאז לא הסתבך בפלילים, ואף מבקש להתחתן בסיום ההליכים. יש להביא בחשבון גם את העובדה שלא נחקרו עדים נוספים, לנאשם אין הרשעות וניתן לסטות לקולה מהאמור בתסקיר, עובדה המקבלת חיזוק מהאמור בתסקיר. מאסר בפועל ימנע שיקום ואף יגרום להידרדרות, ועל-כן יש לגזור על הנאשם עונש מאסר בעבודות שירות. הסנגור הגיש פסיקה התומכת בטיעוניו.

9. נאשם 2 ביקש מבית המשפט להתחשב במצבו. לדבריו, חייו נהרסו, ואין באפשרותו לעזור בפרנסת המשפחה ומצב המשפחה גרוע. הנאשם ביקש הזדמנות נוספת והוסיף כי הוא מתעתד להינשא בקרוב.

10. סנגורו של נאשם 3 טען כי נוכח המכנה המשותף הרחב הקיים בין נאשמים 2 ו- 3, הכולל, בין היתר, את נסיבות הביצוע וסיבת ההגעה למקום, לרבות האמור בהכרעת הדין, יש לקבל חוות דעת הממונה על עבודות שירות בנוגע לנאשם ולגזור עונש בהתאם. אמנם נאשם 3 הוא הבעלים של הכלב, אולם אין לכך משמעות שכן בשלב ההגעה למקום, הוא לא החזיק בכלב. השותפות החלה לאחר ההגעה לאתר. כמו כן, לנאשם 3 היה החלק הארי בשחרור נעילת לסתו של הכלב מרגלו של המתלונן. סנגורו של הנאשם חולק על מתחם הענישה שהוצע על ידי המאשימה והצטרף למתחם שהוצע ע"י סנגורו של נאשם 2. לטענתו, מדובר במקרה קלאסי בו יש לקבוע מתחמים נפרדים לנאשמים. ההרשעה הנה "משפטית" אך קיימת אבחנה בעובדות ולכן ניתן לבצע הפרדה במתחמים. בתמצית, בנקודה זו, נסיבות ומטרת ההגעה לאתר הייתה להביא אוכל לנאשם 1, כפי שנקבע בהכרעת הדין.

הסנגור הדגיש כי בעניינו של נאשם 3 יש ליתן משקל מיוחד לאינטרס השיקום. לטענתו מדובר במי שכבר עמד בציפיות ממנו ולא ביצע עבירות לאורך שנים, לאחר שכבר היה במוסדות חוץ ביתיים. לפיכך, אין מדובר בפוטנציאל שיקומי גרידא ויש לעודדו להמשיך בדרך זו. מצבו עדיף מנאשם נורמטיבי שכשל. כמו כן, גם בזמן שחלף מאז האירוע, נאשם 3 לא הסתבך והקפיד לשמור על תנאי השחרור. בתסקיר אף מצוין, מפי מעבדיו, כי הוא אחראי על קבוצת עובדים. לפיכך, כך נטען, מדובר שיקום אמיתי. לכך יש להוסיף את פן השיקום המשפחתי כמפורט בתסקיר ואת העובדה שהוא עומד להינשא עם תום ההליכים. לפיכך, ביקש הסנגור להטיל עונש שאיננו כולל מאסר בפועל ממש אלא בעבודות שירות, כפי שעולה גם מהמלצת שירות המבחן, לתקופה קצרה. לעניין הפיצוי, נטען כי לא הוכח היקף הנזק,

אך מאספקט האמפטיה למתלוננים - אין התנגדות לפיצוי.

11. נאשם 3 ביקש סליחה על כך שהכלב שלו גרם לנזק, וביקש התחשבות בכך שחרף ממאמציו לשקם את חייו, והעובדה שהצליח בכך, חייו נפגעו בגלל האירוע דנן. נאשם 3 הביע צער על שום האירוע, וציין כי הוא המפרנס היחיד.

תסקירי שירות המבחן

12. בתסקיר שירות המבחן שנערך בעניינו של נאשם 1 פורט כי נאשם 1 הינו בן 31, נשוי ואב לשני ילדים בגיל חמש ושלוש. משפחתו מתגוררת בדירה שכורה יחד עם הוריו ואחיו. נאשם 1 הינו הבן הבכור במשפחה בה האב אינו מסוגל לעבוד והוא מסייע בפרנסת המשפחה. נאשם 1 עבד באתר בניה עד למעצרו בתיק זה. לנאשם 1 עבר פלילי הכולל שש הרשעות קודמות בגין ביצוע עבירות של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה בזריקת אבנים, אחזקת סכין, עבירות אלימות, עבירות סמים, הסעת שוהים בלתי חוקיים, גניבת רכב והפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו, עבירות רכוש וגניבת רכב, כאשר הרשעתו האחרונה הנה משנת 2008, ובגין ריצה תקופות מאסר ממושכות. מהתסקיר עולה כי נאשם 1 עבר תהליך גמילה מסמים בעת שריצה מאסר בפועל והוא נקי מסמים מזה כמה שנים. כמו כן, השתתף בקבוצה טיפולית לאסירים משוחררים במשך שנה. נאשם 1 לא לקח אחריות על מעשיו, ושירת המבחן התרשם כי הוא בעל דפוסי התנהגות עברייניים ואלימים והמליץ על עונש של מאסר בפועל.

13. בתסקיר שירות המבחן שנערך בעניינו של נאשם 2 פורט כי נאשם 2 הינו בן 24, רווק, טרם מעצרו עבד כמכונאי במוסך ובחברת השכרת רכב, ובמהלך מעצר הבית הותר לו לעבוד באופן חלקי במוסך השייך לדודו. נאשם 2 הינו בן למשפחה המונה שישה ילדים, והוא הבן הזכר הבכור, אחותו הגדולה סובלת מפיגור שכלי ואמו חולה. נאשם 2 נהג לעזור לאביו בפרנסת משפחתו. נאשם 2 קיבל אחריות חלקית למעשיו הביע חרטה על מעשיו וביקש לשקם את חיו ולהינשא. שירות המבחן התרשם כי אינו בעל דפוסי התנהגות עברייניים מגובשים והמליץ על השתתפות עונש מאסר שירוצה בעבודות שירות ועונש מאסר על תנאי משמעותי.

14. בתסקיר שירות המבחן שנערך בעניינו של נאשם 3 פורט כי נאשם 3 הינו בן 28, רווק, עובד בעבודות בניה ואיטום ומתגורר בבית הוריו, הסובלים מבעיות בריאותיות, ואביו אינו עובד, כפי שפורט גם בתסקיר שנערך בעניינו של נאשם 1, אחיו. לנאשם 3 עבר פלילי, הכולל עבירות של שוד מזוין ותקיפה שביצע בגיל 16, בגין נידון למעון נעול לתקופה ממושכת. שנה לאחר מכן, ביצע עבירה נוספת של גניבה ופריצה ונידון להמשך שהות במעון. בשנת 2006 הורשע בעבירה של החזקת סמים. נאשם 3 הודה בשימוש מזדמן בחשיש, אותו הפסיק, לטענתו, כארבעה חודשים לפני מעצרו. נאשם 3 הודה בביצוע העבירה, אך שלל תכנון פלילי וכוונה תחילה לפגוע במתלוננים, והביע צער על הנזק שנגרם להם. שירות המבחן התרשם כי בשנים האחרונות נאשם 3 משקיע מאמצים לשקם את חייו ולנהל אורח חיים תקין, הכולל יציבות בעבודה, והמליץ על עונש של מאסר בעבודות שירות לתקופה קצרה, כענישה מוחשית, וכן עונש מותנה כגורם מרתיע לעתיד.

15. חוק העונשין (תיקון 113) קבע את עקרון ההלימה שמשמעו אימוץ עקרון הגמול כעקרון מנחה. יש לבדוק העבירה וכל העולה ממנה ולאחר מכן הנסיבות האישיות. בחינת העבירה ונסיבותיה מביאה לקביעת מתחם ענישה

לאחר מכן יש לבחון הנסיבות האישיות. דהיינו, העבירה מכתובה את המתחם ושילוב הנסיבות האישיות במתחם מכתבים את גזר הדין.

נקבע כי התיקון לחוק יצר מנגנון תלת שלבי לגזירת העונש. **בשלב הראשון**, יש לבדוק האם הנאשם הורשע בכמה עבירות, והאם אלו מהוות אירוע אחד או כמה אירועים נפרדים. כאשר מדובר בכמה אירועים, יש לקבוע עונש הולם לכל אירוע בנפרד ולבסוף ניתן לגזור עונש נפרד לכל אירוע או עונש כולל לכל האירועים. **בשלב השני**, יש לקבוע את מתחם הענישה הראוי כעולה מסעיף 40 ג'(א) לחוק העונשין. ביצירת המתחם מספר שיקולים: "**האחד**, הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה ומידת הפגיעה בו. **השני**, מדיניות הענישה הנוהגת. **השלישי**, נסיבות הקשורות בביצוע העבירה כמפורט בסעיף 40ט' והם: תכנון, חלקו של הנאשם, הנזק הצפוי וזה שנגרם, הסיבות לביצוע העבירה, הבנת הנאשם ויכולת להימנע מעבירה, מצוקתו הנפשית, קרבה לסייג אחריות פלילית, מידת האכזריות כלפי נפגע העבירה, ניצול כוח ומעמד. **בשלב השלישי**, יש לגזור את העונש המתאים לנאשם בתוך המתחם ולהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה: הפגיעה של העונש בנאשם, לרבות שיקולי גיל; פגיעה במשפחתו; הנזקים שנגרמו לנאשם מביצוע העבירה וההרשעה; מידת האחריות של הנאשם למעשיו; שיקומו או ניסיונות שיקום; מאמצי הנאשם לתיקון תוצאות העבירה ופיצוי על הנזק שנגרם בעטיה; שיתוף פעולה עם רשויות אכיפת החוק; התנהגות חיובית של הנאשם ותרומתו לחברה; נסיבות חיים קשות של הנאשם; התנהגות רשויות אכיפת החוק; חלוף הזמן מביצוע העבירה; עברו הפלילי של הנאשם או העדר עבר.

ניתן לסטות מהמתחם כאשר מתקיים אחד משני חריגים: האחד לקולה אם הנאשם משתקם או קיים סיכוי של ממש שישתקם (סעיף 40ד'); והשני לחומרה, אם יש חשש ממשי שהנאשם ישוב ויבצע עבירות וכי החמרה בעונשו והרחקתו מהציבור נדרשות להגן על שלום הציבור (סעיף 40ה').

על-פי התיקון לחוק וכך פירשה גם הפסיקה, קיימת חובת הנמקה בארבע תחנות: קביעת מתחם העונש ההולם; גזירת העונש המתאים; חריגה מהמתחם וגזירת הדין כאשר מדובר בכמה אירועים.

דין

16. כפי שנקבע בהכרעת הדין, שלשת הנאשמים הגיעו לאולם בו היו מצויים המתלוננים בו-זמנית וביחד עם הכלב, בו אחז נאשם 1, תוך שפיו של הכלב אינו נתון בזמן. השלושה שעטו כגוף אחד לאולם, שאז נאשם 1 הזניק את הכלב לעבר מתלונן 2 ונאשמים 2 ו- 3 תקפו באורח מיידי את מתלונן 1. הנאשמים נטלו חלק באירוע תקיפת המתלוננים באופן יזום. הוברר כי העובדה שנאשמים 2 ו- 3 ידעו את מי לתקוף מבין העובדים האחרים שהיו במקום, אך מלמדת על תכנון מוקדם, גם אם מדובר בקשירת קשר באורח ספונטני בסמוך לאירוע. נאשם 1 הדביק בזעמו את נאשמים 2 ו- 3, ועל כן אלה לא הסתפקו במשימת הבאת האוכל לנאשם 1 וחזרה על עקבותיהם עוד בטרם נכנסו לשטח הבנין ולחניה, אלא נסעו עם נאשם 1 לקומה השלישית שבחניון, והשלושה רצו יחד פנימה כגוף אחד. נאשמים 2 ו- 3 אפשרו במעשיהם לנאשם 1 לשסות את הכלב, הן בכך שבאו עמו ונכחו במקום, והן בכך שתקפו את המתלונן 1, ואילו מעשיו של נאשם 1, שיסוי הכלב במתלונן 2, אפשר לנאשמים 2 ו- 3 לתקוף את מתלונן 1. באשר לעבירת החזקת כלב מסוכן בניגוד לחוק, הוברר כי נאשם 1 אחז בכלב בלא זמם מחוץ לחצרים, בניגוד לחוק. באשר לנאשם 3, הוברר כי הגם שלא אחז בכלב בפועל מרגע היציאה מהרכב, הוא בעליו של הכלב והוא אחראי מכח בעלותו זו על התנהלות הכלב.

17. במקרה שלפנינו מדובר באירוע כולל אחד. הנאשמים פעלו כקבוצה, כל אחד על פי חלקו ותפקידו. הנאשם 1, כ"בעל העניין" בסכסוך, יזם את האירוע והוביל את יתר הנאשמים. אולם, משאלה פעלו, פעלו כגוף אחד ועל כן הורשעו באותן עבירות (למעט עניין החזקת הכלב). המתחם אותו יש לקבוע בגין כלל העבירות בהן הורשעו הנאשמים אמור להיות אותו מתחם. לאור הדומיננטיות שגילה נאשם 1 לעומת ה"היגרות" של יתר הנאשמים, יקבע מיקום נפרד לנאשם 1 ולנאשמים 2 ו- 3 בגדר המתחם.

באי כוח הנאשמים הפנו לפסיקה במקרים לא מועטים, בהם, אף מקום שהנאשמים הורשעו בעבירות אלימות חמורות, לרבות בכגון אלה בהן הורשעו הנאשמים כאן, ובנסיבות חמורות, הוטלו על מבצעה עונשים קלים יחסית משום טעמי שיקום. העבירה שלפי סעיף 329 (א) מעמידה לצידה עונש חמור - עד עשרים שנות מאסר. בענייננו, קיימת הרשעה גם בסעיפים 379 בנסיבות סעיף 382 (א) לחוק (ואחזקת הכלב). בחינת הפסיקה, בעיקר באשר להרשעה שבעבירה לפי סעיף 329 (א) מעלה מנעד רחב מאוד של ענישה, החל, למעשה, מטווח 'אפס' - מאסר בעבודות שירות. מכאן, שכל אירוע נבחן על פי ובהתאם לנסיבותיו ולמיהות מחולליו.

הסיכום הכולל מוליק, בענייננו, למתחם שבין שמונה חודשי מאסר בפועל ועד חמש שנות מאסר בפועל. בעניין נאשם 2, שלא הורשע בעבירת החזקת הכלב, הרף העליון יהא נמוך, במעט. נושא שיקומם של הנאשמים ובעיקר נאשמים 1 ו- 3 יעמוד להם במיקום בתוך המתחם אך לא בסטייה ממנו, וכאמור הדומיננטיות של נאשם 1 תציב אותו ברף שונה משל נאשמים 2 ו- 3.

18. בענייננו, הנאשם 1 הגיע בבוקרו של יום, למקום עבודתו לשם עבודתו והוא אף החל בעבודתו. הוויכוח פרץ בינו ולבין המתלוננים, פרץ משום שכל אחד מהם חרד לעבודות המבוצעות על ידו. הנאשם 1 ו- 2 כן נאשמים 2 ו- 3 לא תכננו מראש את האירוע ובראשיתו של אותו יום לא צפו כי ייקחו חלק באירוע זה. ועוד, כאמור, לא נשללה האפשרות שהנאשמים 2 ו- 3 הגיעו למקום האירוע על מנת להביא אוכל לנאשם 1 ולא למטרה אחרת, והכלב הגיע עמם באופן אקראי. עד כאן נסיבות הזכות. מנגד, נאשמים 2 ו- 3 עלו עם נאשם 1 מספר קומות בחניון על מנת להגיע לקומה בה בצעו המתלוננים את עבודתם למטרת התקיפה. נאשם 1 ביקש נקמה על עלבונו ונאשמים 2 ו- 3 שתפו עמו פעולה. הדרך שנבחרה - שיסוי הכלב במי מהמתלוננים ותקיפת האחר, וכך היה. אף שמדובר בפרק זמן קצר מהמפגש שבין נאשם 1 לשניים האחרים, עדיין מדובר היה בפרק זמן מספיק לשם צינון הרוחות וכך לא נעשה. המתלונן, שהכלב עט על רגלו ולסתותיו ננעלו עליה לפרק זמן לא קצר, נפגע פגיעה לא קלה כלל כפי שעולה מהמסמכים הרפואיים. אלה נסיבות לחיוב המתייחסות לתכנון שקדם לביצוע העבירה, לנזק הצפוי, ליכולת הנאשמים להבין את מעשיהם ואת הפסול בו ויכולתם להימנע ממנו.

19. שקלול האמור לעיל ולאחר שהבאתי השיקולים לקולה בחשבון, מוליק לתוצאה הבאה:

א. על נאשם 1 אני גוזר 18 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו.

ב. על נאשם 2 אני גוזר 12 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו.

ג. על נאשם 3 נגזרים 14 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו.

ד. על כל אחד מהנאשמים מוטל מאסר על תנאי לתקופת 8 חודשים, והתנאי הוא שהנאשמים לא יעברו עבירה מסוג פשע בתוך שלוש שנים מיום שחרורם ממאסר.

ה. כל אחד מהנאשמים ישלם למתלונן 2 פיצוי בסך 10,000 ₪.

זכות ערעור לבית משפט העליון בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, י"א כסלו תשע"ה, 03 דצמבר 2014, במעמד ב"כ המאשימה, ב"כ הנאשמים והנאשמים בעצמם.

רפי כרמל, שופט